

Dunaújvárosi krónikák Méry Pétertől

2015. május 02., 07:38 szerző: Szente Tünde fotós: Zsedrovits Enikő

A Dunaújvárosi Hírlap első főszerkesztőjének fia, Méry Péter készülő interjúkötetének témájául szülővárosát választotta. Úgy fogalmaz: – Ennyivel tartozom Dunaújvárosnak.

A város szívében, a Corner Kávézóban kíváncsiskodtam jövedele céljáról, először másoktól, majd személyesen tőle.

– Mi hozta vissza szülőföldjére?

– Életem élményeit naplószerűen Hawaii-on kezdtem el írni, amelyek egy része Sztálinvároshoz kötődik. A város első házában, a Május 1. utca 1. szám alatt laktunk. Nem hiszem, hogy bárhol születtem volna a világban, jobb lett volna gyerekként élni, mint itt. Az épülő városban a játszásra rengeteg lehetőség kínálkozott: fölmásztunk a víztorony tetejére, és fogócskázunk. Duna-parti löszfalba vágtunk bunkerrendszereket, nem is értem, hogy nem dőltek ránk. Mindenfelé építkezések folytak, ahol életveszélyes dolgokat műveltünk.

Méry Péter - akinek az édesapja Méry György volt lapunk első főszerkesztője - távol Dunaújvárostól ma is igazi lokálpatrióta

– Csupa játék és kacagás volt élete sztálinvárosi korszaka? Édesapja, Méry György nem vitte haza a munkahelyi gondokat?

– Nem éreztem feszültséget körülöttem. A készülő kötetben megszólaló idősebbek emlékeznek az apámra, jó véleménnyel vannak róla. Azt mondják, hogy ő egy integráló személyiség volt. Nagyon jóképű férfiként imádták a hölgyek, és ezt ő is igyekezett viszonzni feléjük. Komoly befolyással bírt a helyi politikára, voltak olyan személyek, akiket több esetben megvédett az általa szerkesztett újságban megjelenő írásaival.

– Mit tudhatunk róla?

– Élete utolsó éveiben betegeskedett. Újpesti születésű srác volt, ott is halt meg három évvel ezelőtt, nyolcvanéves korában. Ideológiai alapon mi nem nagyon értettük meg egymást. Például szerette volna, hogy KISZ-tag legyek, és kötelezzem el magam az általa képviselt eszmék mellett.

– Ennek az egyszerű oka a generációk közötti másként gondolkodás?

– Így van. Teljesen más dolgokban gondolkoztam, mint ő, annak ellenére, hogy hatalmas műveltséggel bírt, és egyetemi tanárként is tevékenykedett. Ez is hozzájárult ahhoz, hogy tízéves koromra egy könyvtárményi kötetet elolvastam az otthon tartott gyűjteményből. Mindig is tiszteltem, csak éppen volt bennem egy erőteljes lázadási hajlam. Ez abban is megnyilvánult, hogy zenekart alakítottunk, és a 70-es évek végétől annak a Balaton nevű alternatív együttesnek voltam a tagja, amelyik iskolazenekarként szerepel Gothár Péter: Megáll az idő című filmjében. Rengeteget koncerteztünk. Körülbelül öt évig tartott ez az időszak, utána mentem Amerikába.

– Beszéljessünk a készülő kötetről. Honnan jött az ötlet? Mi a koncepciója?

– Eddig huszonkilenc könyvem jelent meg, csak a legutóbbi volt műfajilag interjúkötet. Életem szakrális helyéhez, Szigligethez kapcsolódik. Huszonöt év alatt sok népszerű, közismert embert ismertem meg ott, akik megszólaltatásával készítettem el a „Szigliget, az örök szerelmem” című könyvet. Olyan sikere van, hogy a harmadik kiadását éli meg. Ezen fellelkesedve jött a mostani ötlet. Ennyivel tartozom a városnak. Azért tértem vissza az interjúkötet műfajához, mert manapság nem sokat tudok a szülővárosom múltjáról, jelenéről, és arról, hogy miként képzelik el jövőjét az itt élő emberek. Negyven beszélgetést tervezek, amiknek már a felén túl vagyok.

– Az interjúknak mi képezi a vezérfonalát?

– Mindenki másfelől közelít, attól függően, hogy mivel foglalkozik, és milyen korú. Elmesélik azokat a történeteket, amik Dunaújvároshoz kötik őket. Ugyanakkor arra is kíváncsi vagyok, ki hogyan látja a jövőt? Szerteágazóak a vélemények, van, aki azt mondja: Nincs jövő! Ez a város öt éven belül kihal, újból kukoricaföld lesz a helyén. Mások az ellenkezőjében bíznak: Most fog elkezdődni minden! Hetente jövők, nagyokat sétálok, azt látom, hogy feltétlenül, biztosan van jövője a városnak. Az irányokba már nem megyünk bele, szándékosan kerülöm a politikát.

– A kötetet lapozgatva, régi fényképekkel is találkozunk majd?

– Várostörténeti fotókkal illusztráljuk, és minden interjúalanytól kértem egy-egy olyan képet, amelyhez kellemes emlékek fűzők.

– Már tudja a könyv címét?

– Munkacíme van: Dunaújvárosi krónikák. Általában a legeslegvégén szoktam címet adni.

– Mikor kezdte el a megírását?

– Körülbelül négy-öt hónapja.

– Mikorra tervezi a megjelenést?

– Június utolsó hetében lenne a könyvbemutató, az MMK-ban le is foglaltam június 25. csütörtöki napra a nagytermet. Zenész kollégákat is hívok, Varga Miklósról, Dér Heniről, Kovács Nóriról gondolok, mert velük sokat dolgozom együtt a „Határtalan Dal” nevű zenei projektben.

- Hány példányban nyomják ki, sorban a harmincadik kötetét?
- Első körben ezeröttszáz, aztán pedig a piaci igények szerint.

Szente Tünde

-
- [dunaújváros](#)
- , [könyv](#)
- , [krónika](#)

Dunaújvárosi Hírlap DH-online
Tetszik az oldal 12 ezer kedvelés

Az ismerőseid közül te lehetsz az első, akinek ez tetszik.

